Recensie: West Side Story *****

Nieuwe Luxor Theater Rotterdam
zondag 23 november 2025

foto © Danny Kaan

Recensie:
Een subliem en intens West Side Story van De Graaf & Cornelisssen Entertainment maakt de torenhoge ambities waar. In die zin dat je eigenlijk naar een fenomenale residentieshow aan het kijken bent terwijl dit wel degelijk om een tourproductie gaat.

Tot in de puntjes verzorgd, is deze nieuwe versie van West Side Story dan ook. Een nieuwe versie die meer dan 25 jaar na de allereerste Nederlandse theaterbewerking uit 1996 ervoor zorgt dat deze titel eindelijk opnieuw te zien is in Nederland. Veel respect voor de originele Broadwayproductie uit 1957 zien we op de planken. Dat vertaalt zich ook in een minutieuze vertaling door Koen van Dijk die Sondheims binnenrijmen alle eer aandoet en ze ook in het Nederlands hanteert. Bij hem klinkt het onder andere: "Spreek het uit, zeg het luid en luister, het is net een gebed als ik fluister."
Deze West Side Story werd opnieuw gechoreografeerd door Klevis Elmazaj. Dat levert aan de ene kant herkenbare mambo op, maar aan de andere kant ook hedendaagse bewegingen die fris en modern ogen. De verdienste van regisseur Paul van Ewijk is dan weer ontegensprekelijk dat alles klopt, tot in de kleinste details waardoor deze versie nooit inkakt. Hoewel de muziek en de lyrics en het boek geweldig zijn, durven de films en sommige bewerkingen naar het toneel wel eens als een lange zit aanvoelen. Dat is hier to-taal niet het geval waardoor we terug houden van wat we onmiskenbaar als een van de beste Nederlandse musicals van de afgelopen jaren mogen beschouwen.
Klassiekers als Maria, Amerika en Vannacht krijgen telkens een zinderend applaus van het publiek. Niet meer dan terecht overigens want de casting van deze West Side Story is ronduit fen-no-me-naal. Het trio Thijs Snoek, Silvana Rocha en Esmée Dekker draagt deze voorstelling van begin tot einde als Tony, Maria en Anita samen met het uitgebreide ensemble en vooral ook het grote orkest onder de deskundige muzikale leiding van Steven Van Gool. Zelden klonk een orkest zo tot in de details perfect met dank ook aan het exquise geluidsontwerp van Eric Nelissen. Het orkest wordt trouwens in de orkestbak getoond aan alle toeschouwers door een spiegelend effect van 'Side' uit de titel van de musical wat voorover te hellen. Het publiek vindt het helemaal top en geeft het orkest dan al een stevig applaus.
Het decorontwerp van Eric Van der Palen voelt industrieel aan als een stad in verandering, maar is ook tijdloos en voorziet (uitschuifbare) balkons en trappen. Geniaal is ie wanneer hij tijdens Amerika een beeldend kunstontwerp laat neerdalen dat refereert naar het gezicht van het Vrijheidsbeeld. Maar het beeld kijkt sip. Een subtiele maar eveneens sublieme vorm van (politieke) kritiek is dat over wat er zich

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

tegenwoordig aan de andere kant van de oceaan afspeelt. Alsof ie een hoogstpersoonlijke randbemerking wil geven op het nummer van Leonard Bernstein wanneer Amerika wat geïdealiseerd bezongen wordt als dé place to be.

Ook op visueel vlak wordt de emotie van de onverwoestbare klassiekers versterkt via het straffe video-ontwerp van Anouk Steenbakkers. Tijdens Maria zien we bijvoorbeeld close ups van Silvana Rocha in haar witte jurk die op vraag van haar personage een paar centimeter korter mocht. En tijdens Eén hart, Eén ziel wordt de gelovige laag die in dit werk zit, extra onderstreept wanneer Anouk glasramen projecteert. Het lichtontwerp van Benno Barends is op zijn beurt bijzonder eigentijds. In combinatie met de rook levert dat prachtige plaatjes op, niet zelden wanneer ie voor een witte streep dalend tegenlicht gaat. Andere kleuren in zijn kleurpalet zijn traditioneel: groen voor jaloezie, rood voor vurige passie maar ook bloederige confrontatie.

Juliëtte Van Tongeren (die we eerder nog zagen schitteren in de hoofdrol van The Prom) mag in deze West Side Story als Anybodys wat extra olie op het vuur gooien in het tweede bedrijf. Zij wil als straatjongere absoluut bij de Jets horen en is daar kennelijk tot veel voor in staat. Ook Anita is dat bij haar groep. Zij zal in het tweede bedrijf namelijk een leugen lanceren dat Maria gestorven is.

Nog steeds relevant en van alle tijden blijkt West Side Story dus met zijn rivaliserende bevolkingsgroepen of clans maar helaas ook omwille van de discriminatie op basis van afkomst, de (seksuele) intimidatie, vergeten we namelijk niet dat Anita bijna verkracht wordt door de Jets in deze musical, en zinloos (straat)geweld. Esmée Dekker zet haar gespleten rol bijzonder goed neer. Samen met Silvana Rocha schittert ze trouwens in het tweede bedrijf tijdens een ronduit weergaloze versie van Zo één als hij/Ik hoor bij hem. Opvallend is de keuze om Een plaats voor ons te laten brengen door een soliste, namelijk Esmee Mardjan. Zij brengt het nummer als gestorvene van zinloos geweld waardoor deze scène in een magisch-realistische sfeer baadt alsof de doden de levenden iets willen meegeven. Een vurige wens die alleen Maria aanvankelijk als diepgelovige lijkt te horen. Het is zij dan ook die de verandering in mindset bij de Jets en de Sharks zal inzetten. Want hoeveel doden moeten er nog vallen? Een vraag die pertinent en actueel blijft voor elk (gewapend) conflict ter wereld.

Kortom: West Side Story van De Graaf & Cornelissen Entertainment is een grootse tourmusical die tot in de puntjes verzorgd is. Getuige daarvan is ook een lijvig programmaboek dat mee de ambitie van deze musical in vet onderstreept. Een absolute must-see is deze productie dit seizoen dus. Want je wil heus niet nog eens meer dan een kwarteeuw wachten op een nieuwe versie.

< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.